

So pa tudi med spodnještajerskimi Nemci nasprotniki naše avstrijske države. Zakaj se po naših mestih, trgih toliko slavi bivši nemški kancelar Bismark? Ker je hotel Avstrijo uničiti in jo združiti s Prusijo. Zakaj se pri nas razobešajo frankfurtarice? Ker so one znamenje združenja in edinosti vseh nemških dežel. Zakaj se pri nas s tako otročjo vestnostjo nosi modriž? Ker je to bila najbolj omiljena cvetlica bivšemu pruskemu kralju in nemškemu cesarju. Zakaj se nam vsiljuje tako predrzno povsodi nemški jezik? Ker hočejo ponemčiti slovenske dežele, da bi bile potem sposobne, da se izvijajo našemu, vse narode ljubečemu cesarju ter izročijo pruskemu, nemškemu cesarju.

Slovinci, pazite na one spodnještajerske Nemce, ki so sovražniki naše vere, našega jezika in našega cesarja ter se jih ogibajte vselej in povsod. S.

Politični ogled.

Deželni odbornik dr. Henrik Reicher je izstopil iz deželnega odbora. Nemški listi pišejo, da je izstopil samo iz zdravstvenih oziror, podrugod se pa sliši, da je dalo povod njegovemu izstopu nesporazumljenje z drugimi nemškimi deželnimi odborniki.

Volitve v deželne zборе se utegnejo vršiti po glasovih z Dunaja, meseca oktobra, in sicer v prvi polovici. Le na Češkem se ne ve, kaj storiti, ker češki deželni zbor se snide še na zborovanje meseca septembra in Čehi žele, da bi trajalo tisto zborovanje vsaj do polovice oktobra.

Državni zbor se snide baje v prvi polovici oktobra. Radi deželnozbornih volitev na Češkem bo imel nekoliko časa premor. Körber upa, da bo državni zbor tudi jeseni posloval redno in mirno ter da se reši proračun za l. 1902 brez viharjev.

V Solnogradu so odkrili spomenik cesarice Elizabete. Slavnostij, ki so bile velikanske, se je udeležil tudi cesar, ki je bil povsodi z navdušenjem sprejet.

Denarni polom v Nemčiji. Velika Lipska banka je propadla, ker je delniško društvo za sušenje drož v Kaslu, ki je imelo iz Lipske banke okoli 80 milijonov mark, ves denar ali poneverilo ali pa lahkomišelnost napravilo. Vseh tovarn in industrijskih podjetij, ki so poginile vsled poloma Lipske banke, je veliko. Samo v Lipsiji je prišlo vsled tega nad 30 tvrdtk v konkurz. V Nemčiji je mnogo gnjilega. Toliko sleparstva svet že dolgo ni videl, kakor sedaj na Nemškem.

Komaj je Daniel odšel, že potrka stari Morgun na vrata.

«O'—o! Bog te živi, Anton! Zelo me veseli, da me enkrat obišeš —, zakliče župnik, odpiraje mu vrata.

«Imam nekaj na srcu, častitljivi. Nekaj kar morebiti ni za mojo starost. Pa glavna reč je, da moj sin ničesar ne izve. Z jedno besedo, jaz se hočem ženiti —»

«No to ni nič posebnega. Res je, da že nisi več mlad, ter bi bilo boljše, ako bi skrbel za svojo dušo —. Zakaj pa hočeš sinu ženitev prikriti?»

«Po poroki hočem mu vse razodeti, le sedaj ne, prosim vas, le sedaj ne.

«Naj ti bo!»

«Hvala lepa, častiti! Z bogom!»

«Potrpi, potrpi! Glavno reč si pa pozabil. Kako se imenuje nevesta?»

«Vdova Lucija Sobodika.»

Duhovnik maje začujeno z glavo in molče zapiše.

Nekega dne delal je Daniel sam na polju, ko prihitel Angela vsa zasopla k njemu.

«Oh, ljubi Daniel, kaj vse sem ravno prej ućakala!»

«Kaj pa ljuba?» vpraša na pol šaljivo na pol radovedno Daniel in oko mu zatemni. Kaj, ko bi oče izvedel o njegovi nakani, misli si mladenič.

Shod moravskih nemških katolikov se vrši v prihodnji jeseni v Olomucu. Čas za ta važni sestanek še ni določen, vrše se pa že obširne priprave. Iz skrajno nepovoljnih poročil, ki jih objavljajo dan za dnevom nemško-liberalna glasila, pa je posneti, da te priprave dobro napredujejo. Posebno značilna pa je opazka dunajske židinj, da prireditelji bodočega katoliškega shoda ne morejo dobiti nikakega predsednika temu shodu. Skrb dunajskih krivonoscev za moravske katolike je res vzgledna! Morda pa naprosi pripravljalni odbor Noskeja, Vrabca in Adlerja? Potrebne sposobnosti in gorečnosti za katol. stvar jim itak nihče ne more odreči!

Avstro-Ogerski poslanik v Vatikanu, grof Revertera je v ponedeljek ostavil svoje mesto, na katero se skoro gotovo ne povrne več. Mož se poda na Dunaj. Grof Revertera je dosegel starost 75 let in je upravljal posel poslanika pri sv. stolici od 29. oktobra 1888, torej skozi 13 let. Kot naslednik se imenuje v prvi vrsti grof Karol Kuefstein, ki je sedaj poslanik v Bonnu.

Sestanek treh vladarjev. Sredi mes. avgusta se snidejo blizu Moguncije nemški cesar Viljem, ruski car Nikolaj in angleški kralj Edvard. Prvi bo došel kot običajno k veliki vojaški paradi, car bo bival v gradu Wolfgarten pri Darmstadtu, kralj Edvard pa v Hormbergu, oba bota imela jednako daleč v Monguncijo. Ta sestanek pa je po mnenju merodajnih in tudi nemerodajnih politikov velike politiske važnosti. Važen sicer ni zaradi tega, ker ruski car pride na obisk nemškega cesarja, ampak ker pride tje tudi angleški kralj in se snide s carjem.

Preganjanje kristjanov na Koreji. Kolinskim listom prihaja iz Soeula naslednje skrajno tužno poročilo z dne 6. t. m., ki je hočemo tukaj na kratko omeniti: Na otoku Quelpart so se skozi deset dnij vršili vroči boji mej katoliškimi misijonarji in njihovimi gojenci na jedni in mej ondotnim prebivalstvom na drugi strani. Petnajst sto domačinov ter 300 gojencev je padlo v boju. Guverner pravi, da so boja krivi misijonarski učenci (?), ker so davkarji z njih pomočjo pobirali pri prebivalstvu previsoke davke. To razume, kdor more. Ker sta padla v boju tudi dva francoska misijonarja, je odplula proti otoku jedna francoska vojna ladija. Našli so oba še pri življenju. Koreanska vlada je naročila uradništvu strogo (?) preiskavo in je odposlala na lice mesta nekaj vojaštva. — Iz tega poročila pa ni razvidno, ali je tu govor o novih nemirih, ali pa je to samo

«Ko grem po vodo», govori žalostno Angela, «zagledam pod jednim drevesom stati tvojega očeta in mojo mater. Držala sta se za roki ter se ljubeznjivo pogledavala». Dekle začne jokati. «O Bog, kaj bo iz naju, ako se stara vzameta». Daniel jo tolaži: «Le na Boga zaupajva, bo že vse dobro izšlo».

Od sedaj sta opazovala očeta in mater na vseh potih.

* * *

Prišla je jesen in ž njo čas, ko se ljudje ženijo in možijo.

Tudi čas poroke za Danielovega očeta je prišel. Stari Morgun oblekel se je praznično ter hotel oditi v cerkev.

«Kam pa oče?» vpraša Daniel.

«K sosedu grem!»

«Dobro oče, jaz grem s teboj.»

«Idi sam, jaz ostanem doma», odgovori nevoljno stari, ter se preobleče.

Oba se vsedeta na klop ter molčita, le jezni pogledi, katere sta pošiljala drug drugemu, govorili so dovolj razločno, kaj se je godilo v prsih.

Čez nekaj časa vstane stari ter gre k studencu. Daniel ga molče spremlja; od studenca se napoti v klet, ali Daniel ga ne izpusti iz oči.

V kleti vpraša oče sina:

zakasnjeno poročilo o zadnjih krvavih dogodkih. Brzkone bo prvo resnično, ker so prvokrat na pomoč došle ruske in angleške vojne ladije že odplule od otoka in je znova vzkipelo brezmejno sovraštvo domačinov napram kristjanom.

Dopisi.

Iz Jarenine. (Drobne novice.) Občinska volitev na Pesnici se je končala z znago naših nasprotnikov. Nezaslišano je, kako so motili in zapeljevali nasprotniki naše volilce. Izmed naših sta bila voljena v odbor le dva. Prav po nemško so odhajali zmago. Kričali in vpili so, da je bila groza. Velike protipostavnosti so se godile pred volitvijo, istotako pri volitvi; zato so se Slovenci pritožili na namestništvo, da razveljavi celo volitev. Da so nekatere lačenpergarje lažje pridobili, dali so dva dni prej, 22. jun., prirediti na Pesnici takozvano «Sonnenwendfeier», pri kateri so, kakor nekdanj paganski Nemci, žgali kresove na čast nemškim malikom. Pozdravili so svoje malike tudi s kresom, ki je izražal besede: Heil und Sieg! Tudi pri tej priliki so strašno vpili, peli, pili, nazadnje pa so se še zbili «turnerji» in nemški študentje, da je tekla kri na čast nemškim malikom. To vam je res čudna olika nemška! Hvala Bogu, da smo pošteni, mirni Slovenci. — V mali občini Kaniži so imeli 10. julija obč. volitve, pri kateri so bili zopet zraven Jager, Gornik, Reininger in Ledinek. Seveda je pri tej volitvi zmagala zopet nemškutarija, katera že od nekdanj vlada v Kaniži. Bilo je v odboru do sedaj več naših mož, pa ker so se jim oči odprle še le tedaj, ko je bilo prepozno, so tokrat propadli. Smilijo se nam imenovani volilski priganjači (agitatorji), čisto se bodo zdelali. Koliko morajo vedno govoriti, koliko se prevoziti, pa še le ne gre vse tako, kakor si oni želijo — V goricah se nam kaže lepo, toda oglašajo se razne bolezni in — toča, ki je 12. julija v Vukovskem dolu in vrhu že napravila veliko škodo. Da streljanje pomaga, prepričujemo se tudi tukaj, ako so strelne postaje po četrt ure narazen razpostavljene. Kjer pa po cele pol ure ni strelne postaje, tam gotovo toča pobije.

V Hočah. (Izlet.) Bralno in pevsko društvo »Maribor« je priredilo v nedeljo, dne 14. t. mes. izlet z veselico v oddaljeno in prijazno vasico Hoče. Da je vse hrepenelo po izletu, pokazala je množica občinstva, ki

«Zakaj laziš vedno za menoj?»

«Rad bi videl, so li vsi sodi polni —» odgovori Daniel.

«Čuj Daniel, si li ti moj sin ali ne?»

«Oče, si li ti moj oče ali moj nasprotnik? Ti si že star, jaz pa še mlad. Zakaj mi jemlješ srečo; vedi, da ljubim Angelo hčer taiste, s katero se ti hočeš poročiti.»

Molče zapusti stari klet in se napoti k Luciji.

«Čuj Lucija, jaz sem si premislil; midva se nemoreva poročiti. Pustiva srečo najnima otrokoma.»

Solze polijejo ugledno ženo; prav govori, misli si sama pri sebi; boljše je, da se mladi ženijo, kakor stari. Potem si zbrise solze rekoč:

«Pridita danes z Danielom k meni!»

Zakaj se ni babica učila pisati?

Poslovenil Ivan V.—uk.

Bilo je v nedeljo popoldan. Ne daleč od neke majhne vasice stoji temen gozd in nekoliko na stran na majhnem homolcu se vidi že od daleč stara hišica. Da hišica ni zapuščena, pričajo lepo pobeljene stene in lepo sadno drevje okoli poslopja.

Pred vrati na klopici sedi, kakih 9 let star fantič ter piše šolsko nalogo. Od vasi

se je tako mnogoštevilno udeležila istega. Na kolodvoru so se zbrali izletniki, čakajoč vlaka, ki jih popelje v bližnjo vas Hoče. Med udeležniki je bilo lepo videti mlade in čile društvenike, ki so došli na kraj javno in neustrašeno z društvenimi znaki in čepicami, kar je obujalo med Slovenci zadovoljno veselje, a nasprotno marsikakemu nemčurčku — kisel obraz.

Vlak je zapiskal in bili smo v Hočah. Kakor dolga proga se je vlekla množica ljudstva na prijazen vrt gostilne g. Gsellmana, ki je kazal že iz oddalja svojo prazniško lepoto, okrašen s slovenskimi trobojnicami. Vrt je bil hipoma zaseden, nato se je pričel vspored veselice: na odru senčnatoga vrta so udarjali marljivi tamburaši na svoja godala z vso dovršenostjo. Hvalevredni so tudi mladi pevci, ki so tako vstrajno in točno prednašali mile nam slovenske pesmi. Pozneje je še dohajalo vedno mnogo izletnikov, ki so se potrudili prisostvovati veselici, bodisi da so došli peš, s kolesi ali se pripeljali z vozovi.

Vse je bilo veselo in navdušeno, vse se je radovalo in razveseljevalo; zato se je čutil ondodni gospod kapelan poklicanega, zahvaliti se prirediteljem kakor tudi vsem obiskovalcem te veselice in izleta. Stopil je na okrašen oder ter s svojo krepko in navdušeno besedo izrazil veselje nad tako obilno udeležbo izleta v Hoče. Zahvalil se je gosp. predsedniku društva, kakor vsem prirediteljem in izletnikom za ta tako sijajen obisk in končno vroče povdarjal ter prosil: »Pridite, pridite še!« Napil je društvo z »živio« klici. Nato je vstal predsednik društva gosp. dr. Pipuš, ki je v kratkem pa jedrnatem svojem govoru povdarjal, da je društvo rade volje prihitelo k slovenskim sosedom hočkim, da se tu razvedri in ob enem razveseli tudi Hočane. Ne smete pa — rekel je govornik — pričakovati od nas kake velike posebnosti. Zadovoljite se s tem, kar smo vam priredili, saj upam, da se zopet kmalu snidemo in tedaj hočemo proslaviti bolj veličastno in veselo enak izlet k vam, hočkim Slovincem, ki nas vedno tako uljudno in prijazno sprejmete. Govor končal je z besedami: »Bog živi vrle Hočane!« Nato zadonele so zdravice.

Pevci in tamburaši so nas zabavali vrstoma; šaljiva pošta je povzročala obilo smeha, radovednosti in šale. — Proti 7. uri odpeljalo se je nekaj izletnikov, kateri so pripomogli do prostora drugim, ki so morali dotlej stati.

Jelo se je že mračiti in prikazovale so se svetle zvezdice, ko je v sobah in na vrtu

vse veselja rajalo. A prišel je tudi za nas čas odhoda nazaj v Maribor. Morali smo oditi. Na kolodvoru zapeli smo še nekaj slovenskih pesmij — potem pa hajd' v Maribor! Neradi smo se vrnili, a z zavestjo, da se zopet kmalu snidemo, udali smo se tej zahtevi. Večkratni krepki klici iz vlaka: »Z Bogom Hoče!« potrjevali so zadovoljnost veselo se vračajočih izletnikov iz Hoč.

—N.

Narodna veselica pri Sv. Ani n. K. v Slov. gor. Sijajno za naše razmere je uspela veselica tukajšnjega bralnega društva združena s Ciril-Methodovo svečanostjo ob drugi obletnici dne 7. julija t. l.

Na predvečer so ob milem pritrkavanju zvonov grmeli topiči, na daleč okrog je zažarel veliki kres v obliki križa in zažigali so se visokoleteči raketi, ki so spreminjali temno noč v čarobno podnebje. Zraven so se glasile narodne in nabožne pesmi, da ne zabimo omeniti tudi Ciril-Methodove pesmi.

Za drugi dan pa so bili zasebni prostori znanega rodoljuba Jože Krambergerja veliko premali, da bi imeli vsi gostje, tuji in domači, v njih prostora dovolj. Med prvimi omenjamo vrle, s svojim prikupljivim vedenjem občno pozornost vzbujajoče križovske fante, kakor tudi goste od Sv. Benedikta, Sv. Lenarta in iz Apač. Domačinov pa je bilo toliko, kakor še do zdaj nikoli. Za vsem je bilo okoli dvestopetdeset udeležencev. Ko so se gostje pozdravili, je najprej poročal odbor, oziroma predsednik, knjižničar, tajnik in blagajničar.

Posnamimo nekaj statističnih poročil, kar bi vtegnilo zanimati. V drugem upravnem letu je knjižnica premogla 608 knjig in zvezkov v 500 številkah in sicer 71 knjig nabožne vsebine v 35 številih, 389 knjig pripovednega-leposlovnega zadržka v 529 št., 48 zgodovinskih-geografskih knjig v 40 št., 38 knjig gospodarske vsebine v 27 št., 18 prirodoopisnih knjig v 11 št., 5 modrosloveskih knjig v 4 št., 18 različne vsebine v 15 št. in 21 vezanih časnikov (Slov. Gospodar in Kmetovalec) v ravno tolikih številih. Društvo je povrh še naročeno na sledeče časopise: »Slov. Gospodar« v 5 iztisih, Dom in Svet, Vrtec, Angelček, Kmetovalec, Cvetje, Domo-ljub in na knjige družbe sv. Mohora, kakor na Slovensko Matico. Tudi »Südst. Presse« ponuja neki ud na razpolago. V teku družega upravnega leta se je sposodilo 1277 knjig, oziroma zvezkov in časopisov, ter se je od teh prebralo 1173.

Bila je to šesta veselica v dvoletnem obstanku bralnega društva. Pri vsaki društ-

veni zabavi se je podala občinstvu ena ali več gledaliških iger, trikrat je povišala veselje in narodno zavest milo zvoneča godba, navadno pa vselej ljubko petje, pri zadnjem zabavnem večeru tudi lepi moški zbor sv. križevskih vrlih gostov. Društvene veselice se ne prirejajo več v gostilnah, marveč v zasebnih prostorih, da nas ne motijo neljubo kaki nepoklicani vinjeni gostje in da se ne služijo živinskemu popivanju, marveč zvišeni nalogi bralnega društva, ki naj društvenike poučuje in vzbuja. — To iz poročila tajnika in blagajnika.

Na to povzame besedo č. g. F. M. od Sv. B. kot slavnostni govornik v čast sv. bratoma Cirilu in Metodu. Kakor ni drugače od njega pričakovati, se je znebil svoje naloge, koje je iz posebne ljubeznjivosti v zadnjem času sprejel, prav izborno. Vero in rodni jezik sta ljubila sv. brata in v tem sta nam vzgled zapustila, to je bila vodilna misel govora. Prav umetno je vpletel, kako močno se je pač ogibati onega novejšega časnika pisanega v slovenskem jeziku, ki grdi vero in materni jezik.

Kar je občinstvo še posebej vabilo k veselici, to je bil napovedani šaljivi srečolov broječ 170 dobitkov. Razni prikladni in neprikladni, tudi smešni dobitki so vzbujali veliko veselje in smeha dovolj. — Na večer so se vprizorile igrice »Krivica in dobrota« in »Kmet Herod«, ki so se, zlasti druga, prav dobro rešile. Med posameznimi točkami pa se je glasila znana narodna godba in ženski pevski zbor pomešan z moškimi.

Veselje vsled dobro obnesle se veselice bi bilo gotovo neskaljeno, ako bi se ne razširila bliskoma vest, da so bili dragi nam gostje od Sv. Križa na Murskem polju na svojem povratu napadeni od nekih lopovskih pobalinov, kateri hudobni čin obsoja najostreje in močno obžaluje ne le odbor bralnega društva, marveč vsi vdeleženci veselice. Sicer pa smo tem hudobnežem že na sledu. Boga hvalimo, da ni nobeden teh neolikancev ud našega društva, marveč so udje pijane in zdvijane pobalinske druhalice, ki bralnega društva nikakor ne bo spravila iz ravnotežja, marveč njih grdo obnašanje jih bo spravilo — v luknjo.

Slednjič pa storimo prijetno dolžnost, ko se tem potom zahvalimo prav pristrčno vsem veledušnim duhovnim in posvetnim gospodom, pokroviteljem in dobrotnikom našega bralnega društva na njihovi naklonjenosti in dejanski pomoči, kakor visokorodn. g. dvornemu svetovalcu Šumanu, preč. gosp.

sem čuje se petje veseljakov, kateri svoj težko prisluženi denar zapravljajo. Globok vzdihljivej prikrade se dečku iz prsi in željno gleda na vasico, iz katere se sliši petje.

Med tem pride dečkova babica iz hiše in ko zagleda dečka, stopijo ji solze v oči.

«Ubogi deček» mrmra polglasno ter mu gladí lase. «Niti danes na dan Gospodov ti ne dajo miru».

Deček se otožno ozre po babici.

«Moj Bog», toži dalje starka, «kaj vse se dandanes od otrok ne zahteva?! Ne znam pisati ne čitati in vendar sem doživela sivo starost. Zakaj li je za kmetske otroke ta učenost?»

Deček jo začuden pogleda: «Vi neznate pisati, babica?»

«Ne, drago dete», odgovori babica.

Nekaj časa oba molčita.

«Ali še ni bilo tedaj, ko ste še majhni bili, šole in učiteljev?» vpraša radovedni vnuk.

«Seveda, da je to vse bilo», odvrne babica. «Jednega učitelja smo imeli; pa še kakšnega? Deset božjih zapovedi in drugih naukov nas je učil tako izvrstno, da je katehet, kadar nas je skušal, podobice delil. O to je bil učitelj, da malo takšnih. Da se pa nisem pisati učila, bil je še drugi vzrok».

Deček ni skoraj dihati upal, tako zvesto je poslušal babičino pripovedovanje.

«Da ne znam pisati, imam se zahvaliti mojej materi, Bog jej daj nebesa; ona tudi ni znala in ravno to jo je enkrat rešilo iz nevarnosti».

Ko se je moja mati možila, živela sta z možem od začetka zelo revno. Oba sta se trudila od zore do mraka, da sta si prislužila vsakdanji kruh. Necega dne šla je v gozd po drva in ravno tedaj bilo ji je zelo hudo pri srcu. Britko je začela plakati.

Naenkrat stoji gospod v lovski obleki in s petelinovim perjem za klobukom pred njo.

Zakaj plakaš tako, da bi se te lahko kamen usmilil, vpraša gospod in ko mu ona potoži svojo revščino, se nasmeje in reče: Iz te nadloge ti hočem pomagati, hočem te storiti bogato, da lahko celo življenje brez skrbi živiš. Na to izvleče iz žepa rudečo knjižico in svinčnik ter poda oboje materi: Tu sem se podpiši! v tej knjižici je že mnogo podpisanih, katerim sem že pomagal.

Moja mati prime z veseljem knjigo, ker pa ni znala pisati, naredi samo križ.

Naenkrat postane knjiga v njeni roki žgeča kakor ogenj. S krikom vrže jo na tla in knjiga se takoj spremeni v pepel, tujec

pa je izginil. Mojo mater spreleti mraz in naglo je zbežala domov ter ni dolgo mogla besedice izpregovoriti —.

«Kedo pa je bil ta tujec», vpraša radovedno deček.

Babica se prekriža in reče:

«Ta tujec ni bil nigdo drugi kakor hudobni duh sam. Križec, katerega je naredila v knjižico, rešil je njeno dušo pogubljenja. In tako je sklenila, da nobeden njenih otrok ne sme pisati znati. In ako bi bilo po mojem, se tudi ti ne bi smel tega rokodelstva učiti, ali sedaj je drugače, kakor v starih dobrih časih».

Tako je pripovedovala babica ter poslala staremu času globok vzdihljivej. Tudi deček je vzdihnil. V njegovem srcu se je vzbudila želja, zakaj ni jedno stoletje prej rojen ter bi najrajši vrgel tablico po hribčeku, da bi se na košček razdrobila.

Strah pred strogim očetom odvrnil ga je tega naklepa.

Hvala Bogu, da takih nespametnih babic ni več na svetu!

Smešničar.

Nenasiten. Gost: »Natakar, plačaj!«
Natakar: »Imate juho, meso, telečjo pečenko s salato, morebiti še kaj?«
Gost: »Da, grozen glad!«

župniku Kukovecu, našima rojakoma, kakor drugim, pa tudi za lepe, mnogoštevilne dobitke vsem darovalcem iskrena zahvala!

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Slov. kat. pol. društvo za gornjegrajski okraj s sedežem na Rečici priredi javen shod v nedeljo dne 21. julija 1901 ob 3. uri popoldne v gostilniških prostorih g. Franca Štiglica p. d. Prislana na Rečici. Vspored: 1. Pozdrav, govori predsednik g. Ivan Matek, p. d. Rajnekar; 2. O našem društvu, govori č. g. Franč. Leske; 3. O liberalizmu, govori g. Jožef Gostinčar; 4. O našem političnem položaju poroča svojim volilcem preč. g. dekan Jožef Žičkar, državni in deželni poslanec; 5. Resolucije; 6. Zapisovanje novih udov in slučajnosti. K obilni udeležbi vabi odbor. — Shod se vrši pri vsakem vremenu. Poslanci dobro došli.

Okrajnim zdravnikom za Sv. Jurij ob Ščavnici je začasno imenovan g. dr. Leon Kreft s sedežem v Gornji Radgoni.

Imenovanje. Sodni tajnik Alojzij Doxat v Celju imenovan je deželno-sodnim svetnikom in prevzame vodstvo okrajnega sodišča v Ljutomeru; sodni adjunkt v Ljutomeru dr. Josip pl. Ducar pa je imenovan deželno-sodnim tajnikom in pride v Celje.

Športno društvo Maribor je priredilo zadnjo soboto dne 13. julija prvi društveni koncert. Jako izbrano poslušalstvo je pazno poslušalo krasno petje ter z gromovitim ploskanjem izražalo svojo zahvalo. Posebno so bili navdušeno sprejeti solospjevi, peterospjevi in čvetospjevi. Slavnostni govor je imel g. dr. Ivan Glaser. Po koncertu se je razvila živahna prosta zabava, najprej v vrtu potem pa v mali dvorani. Dobro vspeli večer je povzdignil ugled marljivega športnega društva.

Liberalno kmečko društ. za Gornji-grad pridobiva novih udov na čuden način. Tako so baje pridobili nekega posestnika na Čreti s tem, da so mu obljubili rezalni stroj za 20 K, če pristopi k liberalcem.

Slovenski abiturijentje v Mariboru priredé veselico v soboto, dne 27. julija t. l. na vrtu »Narodnega doma« v Mariboru. Pri koncertu in plesu svira sl. veteranska godba. Začetek točno ob 8. uri zvečer. Vstopnina: Za osebo 1 K, za obitelj (3 osebe) 2 K 40 v, za dijake 20 v. Blagajna se odpre v soboto dne 27. julija ob 6. uri zvečer. O slabem vremenu se vrši veselica v veliki dvorani »Narodnega doma«. Ker je čisti dobiček namenjen za Prešernov spomenik, se preplačila hvaležno sprejemajo.

Dravska dolina v Lehen! Dne 4. avg. je v Lehnu I. občni zbor na novo ustanovljene ženske podružnice družbe sv. Cirila in Metod za Sv. Lovrenc in okolico. Natančnejši vspeled še objavimo. Pričakujejo se rodoljubne Slovenke in Slovenci iz cele dravske doline od Maribora do Dravograda. Na svidenje!

Na vseučilišču v Gradcu je bil dne 13. t. m. promoviran doktorjem prava gosp. Ljudevit Brenc, c. kr. praktikant pri finančnem ravnateljstvu v Celovcu. Čestitamo!

Nova sv. maša. Opozarjajo nas, da g. Makso Goričar ne bo daroval prve sv. maše v Braslovčah, ampak dne 11. avgusta v Mozirju.

Glavni tajnik štajerske kmetijske družbe cesarski svetnik Fried. Müller je stopil v pokoj. Z Bogom! Mož še slovenski ni znal!

Dvobarvni klinček je poslala kot ne navadno posebnost nežna roka našemu uredništvu. Iz enoistega stebelca je pognal dvojni cvet, eden popolnoma rdeč, drugi pa bel. Oba cveta sta razvita. Utrgan je klinček na vrtu g. nadržitelja Majcena v Lehnu.

Skupnega romanja v Lurd, ki so ga pripravljali Hrvati in Slovenci, letos ne bo, ker se je oglasilo premalo udeležnikov.

Gospodarska zveza priredi letos v Ljubljani dva poučna tečaja. Prvi se bo vršil od 4.—10. avgusta, drugi v mesecu decembru. Predavalo se bo o knjigovodstvu kmetijskih zadrug ter ponovil nauk o poslovanju hranilnic in posojilnic. Kdor se hoče udeležiti tečaja, zglasiti se mora pri Gospodarski zvezi v Ljubljani ali pismeno ali ustmeno. Za stanovanje udeležencev bo, če se želi, skrbela zveza, druge stroške bo moral nositi vsak sam.

Umrli je 12. t. mes. v Slivnici pri Mariboru znani Janez Retschnigg. Zadel ga je kap, in našli so ga mrtvega. Bil je velik neprijatelj katoliške cerkve, duhovnikov in Slovencev. Bodi mu odpuščeno in zemljica lahka!

Iz šole. Gdčna Cecilija Tržan, učiteljica, v Zrečah, preseli se k šoli v Čadramljah; v Zrečah pa dne 15. julija nastopi učiteljsko službo letos izšolana gdčna Amalija Tribnik. Gdč. Antonija Valenčič, učiteljica na Stranica, je zavoljo bolezni dobila dopust za štiri mesece.

Celjskim Nemcem se je slavnost v mestnem parku tako dopadla, da nameravajo narediti v kratkem takozvani »Sommerausflug« na deželo, in sicer proti Št. Jurju n. j. z. To pa tako skrbno prikrivajo, kakor bi imeli slabo vest ali nameravali kaj prepovedanega delati, in bi se njim bilo bati kazni. No mi vam samo svetujemo, da ne boste niti najmanje izzivali ali hujskali. Naše ljudstvo se ne pusti več zasmehovati in teptati, kakor nekda. . . Ti časi so minili!

Nesreče. Iz Celja nam pišejo: V zadnjem času so se pripetile tri nezgode pri nas. V Gaberji padel je pod štiriuprežni voz neki šolar. Konji in voz šli so preko njega, ne da bi ga bilo to kaj poškodovalo. Pač pa je pri padcu priletel na neki kamen ter se na glavi precej ranil. — Neki kolesar je malo pozneje prevrgel nekega 10 letnega dečka in ga poškodoval. Ravno isti dan pa je v mestu drugi kolesar nevarno poškodoval nekega starega moža, katerega so morali odnesti v bolnišnico.

Pri Sv. Kunigundi na Pohorju bo tamošnja šola zanaprej imela dva razreda v novem poslopju, ki je sedaj stavijo. Razven tega imajo šolo v okolici Resnik; dozdej je tje hodil učitelj od Sv. Kunigunde; letos se je ondi postavilo novo poslopje in dobili bodo lastnega učitelja. Tudi okolica Padeškvrvh si želi posebno šolo pri Lipi. Torej dve, oziroma tri samostalne šole v področju jedne župnije, ki šteje okoli 1700 prebivalcev. — Minolo nedeljo je ondi začela poslovati »Hranilnica in posojilnica«, a prva dobiva toliko denarja, da ga druga skoro da ne more razpečavati. Za sedaj manjka še občutljivo potrebna pošta, pa upajo, da se bo stara šola pripravila za novo pošto. Te samo začrtane razmere pač glasno hvalijo napredovanje hvalevrednega ljudstva pri Sv. Kunigundi na Pohorju.

Neurje je hudo razsajalo na Zdolah pri Kozjem dne 12. julija ob 7. uri zvečer. Neurje s črno-sivimi oblaki se je privarilo od severno-izhodne strani nad nas in naša polja in mislili smo, da v nekaj minutah bode ves naš up in trud uničen, ker bliskalo, hropelo in grmelo je tako, da je bila groza. Pa Bog se nas je usmilil, da so srečno črno-belozatemneli oblaki preko nas odjadrili proti južno-zapadni strani. Le tuintam je padlo kakšno babje pšeno. Dne 13. jul. pa je zopet bil straha poln. Že ob 2. uri popoldan je jeló hudo bliskati in treskati, da je bilo gorje in zatem se je vlila močna ploha. Celo popoldan je pa grmelo. Ljubi Bog, usmili se nas in prizanesi nam še nadalje!

V poštno hranilnico se je meseca junija vložilo po državi 1,665.789 krat v skupnem znesku za 445,676.679 K 26 h, od

tega na Štajer. 86.509 krat za 13,920.729 K 11 h; iz vzelo se je pa 460.423 krat za 437.990.202 K 41 h, od tega po Štajerskem 13.967 krat za 6,813.558 K 19 h. Dne 30. junija je poštnohranilnična blagajnica varovala čistih 323.213.036 K 79 h. Hranilnica posluje od dne 12. januarja 1883.

Kres sv. Mohorja in Fortunata. Na Zdolah pri Kozjem so napravili mladeniči na predvečer sv. Mohorja in Fortunata dne 11. julija velik kres, med katerim so pokali možnarji, da je bilo veselje, akoravno je hudo deževalo. Pa krščanski mladeniči se niso ustrašili dežja, ampak so pokazali, da za sv. Cirilom in Metodom sta še druga dva slovenska apostola in sicer sv. Mohor in Fortunat, ki tudi zaslužita, da jima verno slovensko ljudstvo zažiga na predvečer njihju godu kresove v čast. Prvi so to pokazali menda letos zdolski mladeniči, kar pa ni bilo po volji nekemu tukajšnjemu sitnežu. Oh, ti ljubi nevednež, ali ne veš, da tudi sv. Mohor in Fortunat sta hodila po naši zemlji in deželi in prižigala luč sv. vere in v spomin na to so zdolski mladeniči zažgali kres. In še dandanašnji hodita sv. Mohor in Fortunat med nami in nas poučujeta po knjigah, izdanih od dične družbe sv. Mohorja v Celovcu, katere ud bi moral biti vsaki katoliški Slovenec.

Romarski vlak na Brezje bode vozil dne 6. avgusta 1901. Iz Maribora stane tje in nazaj II. razred 7 gld. 86 kr., III. razred 5 gld. 6 kr. Vozni listki se dobe v tiskarni sv. Cirila za tje in nazaj.

Občine in domovinska pravica. Mariborsko okrajno glavarstvo opozarja občinske predstojnike na nekatere važne točke domovinskopravne postave. Kdor je prebival deset let (nazaj računati se sme do l. 1891) nepretrgoma v občini, še s tem ni dobil v njej domovinske pravice. Ampak on mora izrečno prošiti ali pismeno ali pa ustmeno (v tem slučaju mora občinski urad ustmeno prošnjo zapisati), da se mu da domovinska pravica. Zanj pa lahko prosi tudi, in prošnja se mora vsprejeti, občina, v katero je bil dosedaj pristojen. Ako dokaže desetletno nepretrgano bivanje v občini, mora se mu dati domovinska pravica. Vse listnine, ki so zraven prošnje potrebne, so koleka proste.

V Petrovčah pri Celju je zborovalo dne 14. t. m. v prostorih g. Ježovnika ondotno bralno in gospodarsko društvo. Gosp. predsednik Koren je otvoril zborovanje ter dal besedo g. prefektu A. P. Korošcu iz Maribora. Ta je razpravljal o potrebi stanovske izobrazbe. Kakor vsak stan, se mora tudi kmetijski stan za svoja stanovska opravila še posebej izobraževati. Spodnještajerski kmetje morajo zahtevati povsodi slovenskih kmetijskih sol od države in dežele. Pa tudi društva bodo morala gledati, da se po njih ustanovijo in vzdržujejo vsaj polletne kmetijske šole, kakoršnih je že obilo na Češkem. Ne z orožjem, kakor za časa kmetijskega upora v 16. stoletju, ampak z izobrazbo se bodo kmetje lahko znebili jarma, ki jih sedaj tlačí. — Pevski zbor pod večšim voditeljem g. Goršekom nas je razveseljeval s prelepim petjem. Po volitvi novega odbora se je vršila šaljiva tombola v korist društva.

V Celju v Narodnem domu se je vršil zadnjo nedeljo dne 14. t. m. vrtni koncert. Svirala je slavna narodna godba celjska pod osebnim vodstvom g. kapelnika Koruna. Celjska narodna godba se lahko meri z vsako koncertno godbo. Koncert je bil dobro obiskan in zabava na vrtu živahna. Ker je prišel nepoklican tudi neki nemški komi poslušat lepe godbe, pokazala so se mu vrata in bil je lep mir.

Od Sv. Urbana pri Ptujju. Spreminol je dne 2. julija s svojega doma prevzitar Franc Leonhard iz občine Levanci in se do 14. julija ni izvedlo ničesar o njem, kam je izginil. Med tem časom, dne 6. julija, pa je našlo neko dekle v Hrastju pri Zavrču na bukovem drevesu obešenega, njim tamkaj